

Titlu original (eng.): No gentleman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

WALKER, KATE

Titlu / Autor

Traducător: Salomeea Rotaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022

ISBN 978-606-736-494-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

KATE WALKER

Tinerete ratată?

Traducerea și adaptarea în limba română de:

SALOMEEA ROTARU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1126	Avery Thorne	-Iubirea depinde de șans
1127	Patricia Lynn	-O aventură toridă
1128	Anna Moines	-Meandre
1129	Sara Craven	-Depart de lume
1130	Claudia Jameson	-Bărbatul scorpion
1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMin	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării
1143	Mary Burchell	-Două iubiri trecătoare
1144	Pamela Toth	-Așteptare răsplătită
1145	Leslie Lafoy	-Vacanță prelungită
1146	Anna Moines	-Regrete tardive
1147	Jean Saunders	-Jurnalul Ninei
1148	Margaret Way	-Lebăda albă
1149	Mary Irwin	-În noaptea africană

Capitolul 1

— Ce bărbat!

Sonia fluiera admirativ privind pagina dublă a revistei pe care se afla o fotografie alb-negru.

— Ei bine, nu mă așteptam ca noul star al lumii artistice să fie atât de seducător! Este încarnarea spiritului irlandez! Privește, Ana! Privirea semeață, figura rebelă, aerul neîmblânzit! Ce femeie poate rezista unui asemenea bărbat?

Sonia îi puse revista Anei sub ochi. Dar Ana ținea ostentativ ochii plecați, refuzând să se uite la chipul care pentru ea nu evoca decât amintiri dureroase.

Dar insistența Soniei agitând revista înfrânse reticența

Anei. Luă fără voia ei revista, refuzând însă să privească fotografia.

În emoția ei, nu distinse la început decât ceva cetos. Fu o clipă tentată să înapoieze revista Soniei cu un murmur evaziv în chip de comentariu, apoi se răzgândi. De ce se temea de un simplu clișeu? Nu era timpul să înfrunte demonii trecutului?

Ana studie fotografia și regretă imediat că nu urmăse primul impuls. Privirea asta arogantă, expresia plină de dispreț...

Ryan Cassidy era neschimbat!

Gândurile ei se întoarseră cu mulți ani în urmă, la mii de kilometri de apartamentul ei londonez. Îi reveniră amintirile, imagini dureroase, momente ale unui trecut îndepărtat.

Unul dintre ele era cea a unui adolescent cu o față sumbră, încadrată de un păr lung peste fruntea înaltă și mândră.

– Nu e genul efeminat, murmură Sonia.

– Sigur că nu, aprobă Ana.

– Inutil să faci mutre! Mărturisesc că artiștii sunt lipsiți uneori de virilitate! În orice caz, știu să recunosc un bărbat seducător și el este cu siguranță. Dumnezeu, ce farmec nebun! Mă întreb dacă dă lecții de pictură...

Aerul gânditor al Soniei o făcu pe Ana să zâmbească.

– Îți amintesc că a fost artistul preferat pentru executarea portretelor prințului și prințesei de Wales. Așadar, n-are nevoie să ia elevi ca să-și rotunjească veniturile. Și apoi, e prea solicitat ca să-și piardă timpul cu amatori.

Această replică stârni curiozitatea Soniei, care-și privi prietena cu un aer intrigat.

– Ei bine, se pare că n-ai cea mai bună părere despre el. L-ai mai întâlnit cumva?

– Nu!

Ana aproape strigase răspunsul, conștientă că barierele pe care le ridicase între trecut și viața ei prezentă erau gata să se prăbușească, atât erau de fragile.

– Mă gândeam la reputația lui, adăugă ea în grabă. De altfel, mă mir că a dat acest interviu, fiind considerat inabordabil. Știi cum este supranumit?

– Nu!

Ana arătă titlul articolului care însoțea fotografia: „Cassidy incoruptibilul!”

Sonia izbucni în râs.

– I s-a spus așa când a refuzat să picteze portretul soției lui Drew Curtiss, nu-i așa? Industriașul multi-milionar refuzat de cineva mult mai neînduplecat decât

el! Ziarele s-au bucurat din plin! Cu cât Curtiss mărea prețul, cu atât Cassidy se încăpățâna în refuzul lui, în ciuda sumei propuse.

Un zâmbet apăru pe buzele Anei când își aminti răspunsul lui Ryan.

– Ryan Cassidy spunea de fiecare dată că are ceva mai bun de făcut, zise ea.

– Curtiss ar fi trebuit să se spânzure de furie când a descoperit că "mai bun" în materie de pictură era de fapt executarea unei serii de tablouri ale săracilor din Manchester. Și culmea, Cassidy nu lua niciun ban pentru aceste portrete, spunând că nu este jucăria nimănui! Crezi că ar îndrăzni să refuze să lucreze pentru membrii familiei regale?

– Cine știe?

– E de necrezut! Ar fi o crimă de lezmaiestate! exclamă indignată Sonia.

– Nu-ți face griji, te rog...

Acum, nimic nu mai părea sigur. Ryan Cassidy pe care-l cunoscuse ar fi fost în stare să refuze și o comandă a lui Dumnezeu! Nimeni nu conta pentru el, în afară de el însuși și de Larry, fratele lui mai mare.

Amintindu-și de Larry, i se strânse inima. Murise în urmă cu opt ani. Avea atunci douăzeci și șapte de ani,

vârsta ei de acum.

În ceea ce-l privește pe Ryan, trebuia să aibă acum aproape treizeci de ani.

Ana contemplă din nou fotografia, căutând asemănările dintre cei doi frați.

Nu exista niciun punct comun între Larry și Ryan cu excepția gurii, dar nici aici complet! Larry zâmbea deseori, în timp ce Ryan avea întotdeauna o expresie sumbră.

Și dacă te uitați bine la expresia lui Ryan, aveai impresia că l-ar gătui cu plăcere pe fotograf.

Trăsăturile ferme ale feței erau dominate de culoarea extraordinară a ochilor lui, un albastru profund care contrasta cu genele lungi și cu părul negru. Când se gândea la Ryan, primul lucru pe care-l revedea erau ochii lui. Se gândea deseori la el de când ziarele anunțaseră instalarea recentă a pictorului la Londra. "Sălbaticul părăsește Nordul ca să emigreze în capitală!"

"Cassidy iese din bârlogul lui!". Urmau apoi comentarii, trezindu-i amintiri pe care Ana ar fi preferat să rămână ascunse în memoria ei.

Nu se gândise niciodată că într-o zi se vor publica articole despre Ryan în ziarele de mare tiraj care o interesau atât de mult pe Sonia.

– Hotărât lucru, nu face nimic ca toată lumea, mur-

mură Sonia, absorbită de lectura ei. Fără școală de pictură! A învățat printre altele, reputația lui a venit pe tăcute, crescând treptat. Dar vine din același Yorkshire. Cum e acolo?

– Plictisitor.

Ana spera să-și descurajeze prietena cu un răspuns laconic, dar Sonia făcu ochii mari, evident interesată.

– Pasionant! exclamă ea. E vorba de un geniu apărut parcă din neant. Îl știai când...

– Yorkshire este un comitat foarte mare, iar Forgeley un oraș ca oricare altul, cu cartiere rezidențiale, dar și unele rău famate.

– Fără îndoială, declară Sonia, ale cărei cunoștințe geografice se opreau la nordul Londrei. Și apoi, presupun că nu frecvențați aceleași medii. Ar trebui să mergem în Nord, în căutarea rădăcinilor tale.

În urechile Anei, această sugestie suna ca o amenințare. Ea n-avea niciun chef să dezgroape trecutul pe care-l ura. Cu atât mai mult cu cât dăduse despre adolescența ei o versiune cenzurată pe care nimeni n-o putea contrazice, fiindcă părinții ei muriseră. Să se întoarcă la Forgeley, mai ales la cartierul unde locuise, ar fi fost o coborâre în infern. De altfel, fără farmecul devastator al lui Ryan Cassidy, Sonia n-ar fi manifestat niciodată nici

cel mai mic interes pentru acel comitat îndepărtat.

Ana replică agasată, dar pe un ton pe care-l voia detașat:

– Mai întâi, ar trebui să găsec ocazia să merg acolo. Am de lucru până peste cap și tu știi că Marc detestă să lipsesc de la birou. De trei ani de când îl cunosc, n-am lipsit nici măcar o zi.

– Lucrurile s-au schimbat, draga mea, de când sunteți asociați.

Sonia rosti cuvântul "asociați" cu subînțeles.

– E vorba de o relație profesională, preciză Ana roșind.

– Da, afacerile mai întâi. Dragul meu frate este incorrigibil. Mă îndolesc însă că ambiția lui se limitează să participe cu capital la "Natură și Frumusețe". După părerea mea vrea mai mult, mult mai mult.

În momentul acesta, ușa se deschise și în salon intră Marc, cu un zâmbet larg pe buze. Dându-l pe Ryan Cassidy uitării, Ana îl privi cu admirație pe fratele prietenei sale. Era oare posibil ca Sonia să aibă dreptate? Frumosul Marc Denton intenționa să extindă asocierea lor în întreprinderea de cosmetice și într-o relație de altă natură?

Putea spera să devină doamna Marc Denton? De când ajunsese la Londra ca să-și facă o altă viață, Ana visa la momentul când se va căsători. Și de un timp, părea că Marc ar putea fi bărbatul ideal. Dar ca să-i fie pe plac, tre-

buia să-i ascundă adevărul despre trecutul ei.

– Ai venit la timp, Marc! declară Sonia pe un ton de reproș. Eram gata să plecăm singure la restaurant.

Marc atinse fruntea Anei cu un sărut înainte să se așeze într-un fotoliu.

– Îmi pare rău, am întârziat.

Scuze formale care nu fură crezute nici de Sonia, nici de Ana. Marc nu regea nimic, din moment ce se dedica total muncii lui. Era o problemă pe care familia lui și prietenii se resemnaseră demult s-o accepte.

– A fost o zi grea? întrebă Ana.

– Suficient. Dar nu afacerile m-au reținut. M-am întâlnit cu Gillie Short, cu care am discutat despre balul de caritate pe care-l va organiza.

– Gillie și faptele ei bune! râse Sonia. Despre ce este vorba de data asta? Despre stratul de ozon sau despre puii maltratați?

– Despre un centru de artă pentru copii și adolescenți cu probleme. Un loc unde să se poată consacra unui scop constructiv. Gillie vede lucrurile în mare: pictură, sculptură, broderie, țesut pentru care are în vedere amenajarea unui număr mare de ateliere.

– Ce idee bună! exclamă Ana. Sunt sigură că Gillie va avea succes!

Intervenția Anei atrase privirea uimită a lui Marc, făcând-o să regrete reacția entuziastă. Dar dacă un asemenea loc ar fi existat în orașul ei natal, ar fi fost poate mai puțină delincvență. Tatăl ei i-ar fi permis cu siguranță să meargă într-un asemenea centru, unde ar fi întâlnit alți tineri și n-ar fi fost atât de retrasă și timidă.

– Fără îndoială, aprobă Marc fără convingere. În orice caz, e pentru prima dată când se pune pe picioare un proiect realist. S-a terminat cu ideile fanteziste ale scumpei noastre Gillie! Și se gândește să organizeze un bal pentru colectare de fonduri.

– Cine va veni la bal? întrebă Sonia foarte emoționată.

– Toți artiștii pe care îi cunoaște bine, sau mai puțin bine. Sculptori, pictori, decoratori, și alți creatori care vor oferi premii pentru marea tombolă a balului.

Pe Ana o cuprinse imediat o teamă teribilă. Pictori? Care pictori? După discuția pe care o avusese cu Sonia, cum să nu se gândească la Ryan? Oare va fi și el invitat?

– Sigur că am acceptat invitația, declară Marc. Gillie face întotdeauna treburi bune și poți să fii sigur că va fi prezentă toată floarea mediului artistic londonez.

Cuvintele lui nu făceau decât să sporească neliniștea Anei. Dacă Marc acorda importanță unui lucru în afară de meseria lui, era locul lui în societate. Nu va cultiva nicio-

dată o relație care să-i amenințe standardul de viață. Iată de ce Ana nu-i vorbise lui Marc despre originile ei. În timpul întâlnirii lor, în dorința de a uita de trecut, nu-i spusese nimic. Apoi, pe măsură ce l-a cunoscut mai bine, a înțeles că trecutul ei risca s-o coste foarte mult. Dacă Marc descoperea din ce mediu provenea, putea să-și ia adio de la perspectiva de a deveni într-o zi soția lui.

– Formidabil! exclamă Sonia. Tocmai căutam un pretext să-mi iau o rochie nouă. Trebuie să pornim la vânatoare, Ana. Avem nevoie de ceva somptuos, toalete care să atragă toate privirile

Ana aprobă fără entuziasm. Spre deosebire de Sonia, nu se dădea în vânt după toalete sofisticate, preferând ținute mai sobre, ca taiorul crem pe care-l purta azi. Înaltă și zveltă, dotată cu un corp sculptural, Sonia își putea permite toalete care nu se potriveau cu silueta delicată a Anei. De altfel, ea invidia formele generoase ale prietenei sale. Aparența ei fragilă, tenul translucid și trăsăturile fine nu-i permiteau o ținută ademenitoare.

Gândurile ei se întoarseră din nou la Larry Cassidy. Din cauza părului, oamenii credeau că era sora lui, fără să facă nicio legătură cu Ryan. Cu pletele ei roșcate și ochii verzi, Ana îi semăna.

Pierdută în gândurile ei, Ana nu si-a dat seama că

Sonia o privea lung, vizibil uimită de lipsa de reacție a prietenei sale.

– Cred că rochia mea albastră va merge, murmură în sfârșit Ana.

Dar Sonia protestă imediat:

– Ah, nu! Ai purtat-o de nu știu câte ori, toată lumea te-a văzut cu ea!

– Inutil să vă certați, interveni Marc. E vorba de un bal mascat!

Perspectiva de a se deghiza părea să nu-l bucure peste măsură pe Marc. Dar sora lui se lansă într-un discurs despre volane, pliseuri și crinolone. Ușurată de această diversiune, Ana oftă ușor. Se obișnuia foarte greu cu gusturile costisitoare ale Soniei, deoarece atitudinea prietenei îi reamintea de perioada grea, plină de lipsuri în care fiecare bănuț conta. Fuseseră ani de muncă încordată și de privațiuni pentru un singur scop: să reușească. De altfel, lui Marc îi datora în parte succesul ei. Fără el, ar fi fost și acum încurcată într-o afacere fără viitor, nu în fruntea unei societăți în plină expansiune.

Lumea la care aspirase atâtea ani era în ea acum, gândea Ana în timp ce cerceta cu privirea luxosul restaurant unde cina în compania lui Marc și a Soniei.

În ceea ce-l privește pe Ryan Cassidy, bărbatul acela îi